

Голос — що той очерк: у кожного свій. І хоч імітація часом творить чудеса, та все ж не вловима відмінність, характерність, неповторність існує. Як дактилоскопічний відбиток: на око — близнюк, а як придивитися — контраст разючий: там біле, тут чорне.

Проте це аж ніяк не означає, що всі можуть запросто взяти гітару та заспівати. Для такого «запросто» часом потрібно пройти все життя. Якщо ж комусь зазначене вдається раніше, то тоді кажуть: «Талант». І це коротке слово відразу розставляє всі крапки над «і».

...Ще в школі Віктор складав вірші. Дитячі, пустотливі. З приводу і без нього. «Без нього» навіть частіше. Слово, рима, строфа. — і куплет готовий. Смішно, оригінально, весело. А що ще, скажіть, треба на перерві?

Та було і серйозне: хлопець захоплювався музикою. Спочатку (з другого класу) — акордеоном. Затим — грою на гітарі.

Гітара, до речі, увійшла в дім непомітно, звично, сама собою. Нале ранок, що заміняє ніч. Увійшла — і оті куплетики почали кластися на музику. Мимовільно, поступово. Навіть підсвідомо.

Мелодія, що стала за тим «прозирати», була приємною на слух, милозвучною. Нею заслуховувалися вдома, вона подобалась друзям.

А потім Віктор пішов в армію. Військова служба — не рідна домівка. Однак музики хлопець не полишав і там. Та й як полишити, коли це вже в душі, серці?

Проте чіткіше подальший поступ став окреслюватися в Рівненському інституті культури, куди поступив, повернувшись в Гощу. Зустрівши якомусь музикантів — професіоналів, розбалакався, розповів про своє захоплення. Ті порадили прийти на студію та спробувати зробити запис.

Звичайно, даремно. Бо кожна пісня, записана на студійну плівку, коштувала немалих грошей. А де їх взяти, коли ти студент і гризеш науку, а стипендія — раз, два — і все. Немає її.

Що й казати, тяжко було. Однак скільки знайшли, на стільки й записали.

Довго тривала ця робота. Аж вісім місяців. Та врешті-решт заверши-

лась. Записав — і з фонограмою переступив поріг обласного радіо. Мовляв, послушайте, дайте заключення, порадьте.

Журналісти — народ чіпкий. Не лише послушали, а й тут же взяли у Віктора інтерв'ю, яке з тим транслювалось на всю область, та залишили у себе фонограму.

Втім, довго їй залежуватись не довелося: через короткий проміжок часу голос Музичука почули відразу в Сарнах, Дубровиці, Дубно, Гощі... В селищі навіть двічі. Бо пісні гощанського барда неодноразово транслювались з тим і по районному радіо. Пам'ятає: «Пробач мене, забудь дурне. Не згадуй біль

«Аудіо-Україні» змінився, старі зобов'язання анулювались (подібно, либонь, можливе тільки у нас), правити бал почав долар. Тобто сплеск творчості, ритмомелодійне звучання нірича, чарівний струмок музичної строфи наткнулись на сіру бетонну стіну.

Гроші, гроші... Все нині впирається в них. Через оті м'яті папірці і авторське натхнення не має виходу, і пісні та музика «пишуться в стіл». Але хіба ж це природньо? Хіба так і повинно бути? Хіба 100 доларів за запис однієї пісні — нормально?

Звичайно, не завжди так. Скажімо, Олег Горопаха, директор однієї із студій

МУЗИЧУК — ПРИЗВИЩЕ МУЗИКАЛЬНЕ

свою. Знов притулилась до мене, бо я тебе люблю?» Це його слова.

Певно, не один я чув позивні республіканської радіостанції «Промінь». Так от, пісні Віктора передавала і вона. Вірніше, станційна програма «Контакт», що виходить в ефір ввечері і котру веде журналіст Микола Амосов. Йому, до речі, і передав Музичук кілька своїх фонограм.

Та вихід на «Контакт» — лише перша ластівка. Бо пісню «Інна-Інесса» той же «Промінь» включив у свій хіт-парад «Дванадцять мінус два», і неповторний голос нашого Віктора Україна слухала вже в друге. Бо Музичук підписав з тим контракт з республіканською студією звукозапису «Аудіо-Україна», котра взяла на себе зобов'язання видати його аудіокасетний альбом з наступним випуском диска. Бо став з тим композитор дипломантом III Міжнародного пісенного фестивалю «Доля». Бо двічі брав участь у регіональному фестивалі «Тарас Бульба»...

Здавалось, Віктор потрапив у смугу везіння. Ще трохи — і ось він, Олімп! Але тут слово взяв наші славновісний ринок. Здеформований ринок. Бо хіба справжній, цивілізований чиркне ножом по ніжних паростках творчості? Звичайно, що ні.

А так... Директор на

рівненського 10-го каналу, допоміг у зйомці відеокліпу вже згаданої «Інна-Інесса». До того ж майже задарма. І це при тому, що таке задоволення коштує зараз 10 мільйонів.

Той, хто дивився згаданий кліп по рівненському 10-му телеканалу, зміг гідно оцінити як чудову ритміку та пластику акторів, так і артистизм, гру і голос самого співака.

Не останню роль у зазначеному відіграли вдало підібрані костюми, фон, оригінальний гумор. Не помилюсь, якщо скажу: подібний відеовитвір зробить честь будь-якій відповідній програмі. Як нашій українській, так і каналу «Останкіно». А там, погодьтеся, є з чого вибирати.

Тепер «...Інесса» — шлягер. І часто можна почути у програмі «Сувенір». А інші пісні? Наприклад, «То кашляв Чорнобиль» (в ній, між іншим, проглядається чітка авторська позиція), «Зійшла зоря», «Миколин рок-н-рол», «Продавай, солдате», «Що чекає нас?». Хто почує їх? Хто оцінить?

...Пер аспера ад астра. Через терни до зірок. Але скільки ще пектимуть ті голки, скільки колотимуть? Скільки душили-муть талант?..

Володимир ЗАЙКА.